

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/55/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516204298
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1516204298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcu: JUDr. Dušan Pohovej & partners, s.r.o., Námestie Slobody 10, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Plankom, Námestie slobody 10, Bratislava proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Petržalka, Kutlíkova 17, Bratislava, o zaplatenie 478,27 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 10C/53/2016-306, zo dňa 17.10.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 478,27 eura s úrokom z omeškania 8,05 % od 16.2.2016 do zaplatenia a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu 5.4.2016 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 478,27 eura s úrokom z omeškania 8,05 % od 16.2.2016 do zaplatenia ako súdom priznanej odmeny za poskytnutú právnu službu v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015, v ktorom zastupoval žalovaného pri vymáhaní pohľadávky 5.3745,64 eura proti Petrovi Kissovi a spol.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015 zastupoval žalovaného na základe osobitnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorú v rámci typológie záväzkov vyhodnotil ako zmluvu príkaznú. Uvedené vyplynulo z plnej moci udelenej žalovaným žalobcovi 3.9.2015. Žalovaný bol v predmetnom konaní úspešný, súd mu preto okrem žalovanej pohľadávky priznal aj nárok na náhradu trov konania vo výške 478,27 eura, určenej ako tarifná odmena podľa ustanovenia § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“).

3. K obrane žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že mandátna zmluva uzavretá medzi žalovaným a Bytovým podnikom Bratislava Petržalka, s.r.o., z 17.12.2008, účinná od 1.1.2009 rieši vzťahy medzi týmito subjektmi, a vo vzťahu k splnomocneniu žalovaného udelenému žalobcovi je irelevantná. Podľa tvrdení žalovaného mal na základe tejto zmluvy Bytový podnik Bratislava Petržalka, s.r.o., zabezpečovať výkon správy a údržby obecných bytov a nebytových priestorov v mene žalovaného (mandanta) a na jeho účet a uplatňovať za žalovaného všetky práva a povinnosti voči nájomcom obecných bytov a nebytových priestorov. Súd prvej inštancie obranu žalovaného, že zmluvou o poskytovaní právnych služieb uzavretou medzi Bytovým podnikom Bratislava

Petržalka, s.r.o., a žalobcom z 2.8.2013 (ďalej len „zmluva o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013“), žalobca poskytoval právne služby Bytovému podniku Bratislava Petržalka, s.r.o., za čo mu tento vyplácal mesačne paušálnu odmenu, uviedol, že zmluvou o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013 (žalobca) poskytoval právnu pomoc na dobu určitú do 2.8.2015 uvedenému klientovi a nie žalovanému. Tiež poukázal na to, že žalobca vykonával právne služby na základe plnej moci, ktorú mu žalovaný udelil 3.9.2015, t.j. potom ako skončil vzťah založený zmluvou o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2015.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zopakoval, že právna pomoc žalovanému bola poskytnutá na základe udeleného plnomocenstva, ktoré vyhodnotil ako osobitný druh zmluvy, a to zmluvy príkaznej. Žalobca poskytol žalovanému právnu pomoc a absencia dohody o odmene v prípade zmluvy o právnej pomoci je vylúčená právnou úpravou, ktorá stanovuje nevyvrátiteľnú domnienku dohody o tarifnej odmene podľa § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z.z.“). Na základe uvedeného s poukazom na ustanovenia § 51, § 724, § 725, § 726 Občianskeho zákonníka a § 24 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP; žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

5. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Podľa skutkových tvrdení a právnych argumentov uvedených v odvolaní namietal nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že nie je sporné, že príkazná zmluva môže obsahovať aj splnomocnenie. Podľa jeho názoru však nemožno akceptovať záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, že splnomocnenie, ktoré formálne spĺňa iba zákonné náležitosti splnomocnenia, je súčasne aj príkaznou zmluvou. Z rozdielnosti medzi zmluvou a plnomocenstvom je nesporné, že právny úkon splnomocnenia, ktorý si vyžaduje písomnú formu a v písomnej forme obsahuje len náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre plnomocnenstvo, nemôže byť súčasne aj zmluvou, pretože z jeho písomnej formy nevyplýva nič ďalšie, čo by nasvedčovalo tomu, že je súčasne aj zmluvou; splnomocnenie nemôže obsahovať zmluvu, čo ale naopak neplatí, zmluva môže, hoci nemusí, obsahovať plnomocnenstvo. Ďalej namietal, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je v zmysle § 261 ods. 2 a ods. 3 Obchodného zákonníka obchodno-závazkovým vzťahom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka; príkazná zmluva je v Obchodnom zákonníku upravená ako zmluva mandátna (§ 566 a nasl. Obchodného zákonníka). Záver súdu prvej inštancie je preto podľa jeho názoru v rozpore s platnými právnymi predpismi. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobca poskytoval právne služby na základe plnej moci, ktorú udelil žalobcovi 3.9.2015, teda potom ako skončilo trvanie (účinnosť) zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2015. V tejto súvislosti zdôraznil, že právne úkony, ktoré žalobca urobil v septembri 2015, boli vykonané na základe platne uzavretej, v poradí tretej zmluvy o poskytovaní právnych služieb; nie je správny záver súdu prvej inštancie, že medzi Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o., a žalobcom nebol zmluvný vzťah. Základné podklady potrebné k súdnemu vymáhaniu pohľadávok, ktoré sa Bytový podnik Petržalka, s.r.o., v mandátnej zmluve zaviazal uplatňovať za mandanta (teda za žalovaného), poskytoval predmetný Bytový podnik Petržalka, s.r.o., žalobcovi ako mandatár. Rozhodnutie o tom, koho dlh bude vymáhaný a kedy, bolo v kompetencii Bytového podniku Petržalka, s.r.o., a nie žalovaného.

6. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nie je povinný s klientom rokovať o odmene, pretože platí advokátska tarifa. Advokátska tarifa platí len v prípade, ak sa advokát a klient na odmene nedohodnú. Záver súdu prvej inštancie totožný s interpretáciou žalobcu odporuje ustanoveniu § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z., a ak by aj nejaké pochybnosti o správnosti interpretácie tohto ustanovenia predsa len boli, záver súdu prvej inštancie je v priamom rozpore s § 6 ods. 1 písm. i) a j) zákona č. 136/2010 Z.z. o službách na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 1c zákona č. 586/2003 Z.z. Zdôraznil, že advokát vo fáze, ktorú možno označiť ako „rokovanie o dohode o poskytnutí právnej služby“, nemôže pri rokovaní s budúcim klientom obísť tému odmeny. Za predpokladu, ak by sa splnomocnenie dalo akceptovať aj ako zmluva o právnej pomoci, vynára sa mimoriadne dôležitá otázka, a to odkiaľ advokát poznal vôľu klienta, keď s ním vopred nerokoval a nedohodol sa na podmienkach právnej pomoci.

7. S poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 písm. b) a prílohy č. 3 položka 21 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov dôvodil, že pri zadávaní zákaziek bol povinný postupovať v súlade s uvedeným zákonom; vôbec by nemohol

uzavrieť so žalobcom zmluvu o poskytovaní právnych služieb bez použitia súťažných postupov podľa tohto zákona. Ďalej, že žalobca je tým subjektom konania, ktorý má predovšetkým sám, so zreteľom na konkrétne skutkové okolnosti tvrdiť a dôkazmi preukázať svoj nárok. Pokiaľ chce byť žalobca v konaní úspešný, musí nielen tvrdiť, že nedošlo k dohode o zmluvnej odmene, ale musí aj označiť dôkazy na preukázanie skutkových okolností, z ktorých by bolo možné usúdiť, že jeho tvrdenia zodpovedajú skutočnosti. Na podporu uvedeného poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.5.2012 sp. zn. 3M Cdo 8/2011.

8. Žalovaný namietal aj to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca si po celú dobu existencie zmluvného vzťahu s Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o., (1.8.2012 - 31.12.2015) nikdy nenárokoval voči nemu ako žalovanému trovy právneho zastúpenia po skončení súdnych sporov, kde žalobcom bol žalovaný. Podotkol, že žalobca mal prvú zmluvu o poskytovaní právnych služieb s Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o., uzavretú už 1.8.2012, a od tej doby až do ukončenia zmluvného vzťahu 31.12.2015 vykonával právne služby pre Bytový podnik Petržalka, s.r.o.; súdnych pojednávaní za toto obdobie bolo viac ako 100. Napokon uviedol, že žalobca sa až do konca roku 2015 riadil uzavretou zmluvou o poskytovaní právnych služieb s Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o., a to čl. V bod 4 tejto zmluvy, ktorou bolo dohodnuté, že v prípade úspešnosti klienta v akejkoľvek právnej veci, v ktorej bol zastúpený advokátom, má advokát popri paušálnej odmene zároveň nárok na tarifnú odmenu len vtedy, pokiaľ bude tretia strana na náhradu trov konania zaviazaná a takéto trovy právneho zastúpenia budú od takejto tretej strany vymožené.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že právny vzťah medzi advokátom a klientom založený zmluvou o poskytovaní právnych služieb, uzatvorenou podľa zákona č. 586/2003 Z.z., sa subsidiárne riadi ustanoveniami o zmluve príkaznej (§ 724 a nasl. Občianskeho zákonníka) alebo ustanoveniami o zmluve mandátnej (§ 566 a nasl. Obchodného zákonníka). Zmluvu o poskytnutí právnych služieb v prejednávanej veci bolo podľa jeho právneho názoru potrebné považovať za špecifický typ mandátnej zmluvy uzavretej podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom otázky, ktoré súvisia s právami a povinnosťami klienta, otázky, ktoré súvisia s právami a povinnosťami advokáta, otázky, ktoré súvisia so spôsobom a rozsahom odmeňovania žalobcu ako právneho zástupcu žalovaného (advokáta), ktorý poskytol pre žalovaného právne služby ako advokát, sú upravené zákonom č. 586/2003 Z.z. a vyhláškou č. 655/2004 Z.z. Jednotlivé práva a povinnosti uložené § 566 a nasl. Obchodného zákonníka (resp. § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka) sú vo vzťahu k právam a povinnosťam uloženým zákonom č. 586/2003 Z.z. v pomere všeobecného k špeciálnemu. Podotkol, že skutočnosť, že ide o obchodno-právny vzťah potvrdzuje tak žalovaný tak aj on ako žalobca.

10. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že dohoda o plnomocenstve klienta s advokátom, v ktorej je prejavená vôľa klienta nechať sa právne zastupovať advokátom v konkrétnom, presne vymedzenom súdnom konaní a prejavená vôľa advokáta zastupovať klienta v konkrétnom, presne vymedzenom súdnom konaní nespĺňa náležitosti na to, aby bola posúdená ako zmluva o poskytovaní právnych služieb, uzatvorená podľa zákona č. 586/2003 Z.z., so subsidiárnym použitím vyššie uvedených právnych predpisov. Podstatnou obsahovou náležitosťou zmluvy o právnej pomoci (§ 24 ods. 1 a ods. 3 zákon č. 586/2003 Z.z.), mandátnej zmluvy (§ 571 ods. 1 Obchodného zákonníka) a príkaznej zmluvy (§ 730 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nie je dohoda o cene. Podstatnou obsahovou náležitosťou predmetných zmlúv je vymedzenie náležitosti, ktorá má predstavovať predmet poskytnutej právnej služby (ktorá sa má zariadiť/ktorá sa má obstaráť). Zopakoval, že v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. advokáti poskytujú právne služby, okrem iného aj pri zastupovaní klientov pred súdmi, na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorá nemusí byť písomná. Advokát poskytuje právne služby za odmenu (§ 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z.), ktorá sa určuje dohodou medzi advokátom a klientom, a ak nedôjde k dohode, advokátovi patrí tarifná odmena (§ 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z.), teda odmena určená podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (§ 24 zákona č. 586/2003 Z.z., § 1 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.). Tvrdenie žalovaného, že žalobcom poskytnuté právne služby boli žalovanému poskytnuté na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013 (uzavretej medzi žalobcom a tretím subjektom - Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o.), považoval za účelové aj z toho dôvodu, že zmluva o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013, na ktorú žalovaný poukazuje bola uzatvorená na dobu určitú a to na 2 roky. To znamená, že trvanie (účinnosť) zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013 uplynula v 8. mesiaci roku 2015. Predmetné právne služby, ktorých zaplatenie od žalovaného v

tomto konaní požaduje boli však poskytnuté až v 9. mesiaci roku 2015, t.j. po skončení trvania (účinnosti) zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 2.8.2013, na ktorú sa žalovaný pôvodne odvolával.

11. Ďalej uviedol, že pri argumentácii o vzťahu dohody o splnomocnení a zmluvy o poskytnutí právnych služieb (mandátnej/príkaznej zmluvy) treba brať zreteľ okrem iného aj na povahu vzťahu medzi stranami sporu, t.j. advokátom a klientom. Predmetom ich vzťahu bolo poskytovanie právnej služby ním (žalobcom) žalovanému, pričom táto právna služba spočívala výlučne v právnom zastupovaní žalovaného v konaní pred súdom (v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn. 49C/275/2015). Predmet (obsah) zmluvy o poskytovaní právnych služieb bol totožný s predmetom (obsahom) dohody o splnomocnení. Predmetná zmluva o poskytovaní právnych služieb vyjadrená vo forme dohody o splnomocnení obsahuje všetky náležitosti potrebné na to, aby bola posúdená ako platná zmluva o právnej pomoci; je v nej prejavená vôľa žalovaného ako klienta nechať sa právne zastupovať advokátom v konkrétnom, presne vymedzenom súdnom konaní a prejavená vôľa žalobcu ako advokáta zastupovať klienta v konkrétnom, presne vymedzenom súdnom konaní. Absencia dohody o výške odmeny je riešená v § 24 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. tak, že ak nedôjde k dohode predpokladá sa, že advokátovi patrí tarifná odmena určená podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.; ide o právnu domnienka koncipovanú ako nevyvrátiteľná právna domnienka, t.j. ak nastala, nepripúšťa sa dôkaz opaku.

12. Žalobca zdôraznil, že na podanie žaloby a zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015 ho splnomocnil žalovaný a nie Bytový podnik Petržalka, s.r.o. Poukázal na to, že v zmysle § 1a, § 2, § 7b zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov, čl. 80, čl. 82 štatútu hlavného mesta SR a § 7 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov žalovaný ani nie je oprávnený zveriť rozhodovanie o uvedenej otázke tretej osobe mimo osôb uvedených v zákone. Tvrdenie žalovaného o tom, že rozhodovanie o vymáhaní pohľadávok žalovaného bolo v kompetencii tretej osoby je nie len nepravdivé, ale aj v rozpore s tým, čo žalovanému ukladajú vyššie uvedené právne predpisy.

13. V súvislosti s ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 136/2010 Z.z., na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, uviedol, že povinnosť advokáta informovať klienta o cene za poskytnuté služby je upravená osobitne v § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. Žalovaný ako klient bol informovaný o výške odmeny za úkony právnej služby pred začatím tohto úkonu v súlade s uvedeným zákonným ustanovením napriek tomu, že v zmysle ustálenej judikatúry nemožno považovať žalovaného za spotrebiteľa právnej služby. S poukazom na § 1c zákona č. 586/2003 Z.z. uviedol, že z uvedeného ustanovenia je zrejmý vzťah ustanovení zákona č. 136/2010 Z.z. a ustanovení zákona č. 586/2003 Z.z., pričom tento vzťah je vzťahom všeobecných ustanovení k špeciálnym ustanoveniam. Mal za to, že ustanovenie § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. nie je možné vykladať tak, že absenciou dohody o odmene advokáta s klientom sa považuje len stav, kedy sa advokát a klient osobne stretnú a nedohodnú sa, resp. tak, že uvedené ustanovenie predstavuje akúsi predpísanú časovú postupnosť. Práve naopak, znenie ustanovenia za bodkočiarkou predstavuje zákonnú nevyvrátiteľnú domnienku v prípade, ak k dohode o odmene ako takej bez ďalšieho nedôjde. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie v súlade s § 220 ods. 2 CSP jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného, ako sa vysporiadal s tým, že ako žalobca zastupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015 žalovaného, a nie Bytový podnik Petržalka, s.r.o., a že Mandátna zmluva z 17.12.2008 (medzi Bytovým podnikom Petržalka, s.r.o., a žalovaným) je pre prejedávaný prípad irelevantná, pretože rieši vzťahy iných subjektov.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu záverom uviedol, že zo znenia § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 25/2006 Z.z. v znení účinnom od 29.4.2015 do 30.10.2015 (podlimitná zákazka, čo je aj predmet sporu 478,27 eura) v spojení s jeho § 9 ods. 9 vyplýva, že verejný obstarávateľ je (pri podlimitnej zákazke) povinný zabezpečiť, aby vynaložené náklady na obstaranie predmetu zákazky boli primerané jeho kvalite a cene a zároveň musí pri zadávaní zákazky uplatniť princíp rovnakého zaobchádzania. Mal za to, že obstaranie predmetu zákazky je v predmetnom prípade zásadne primeraný kvalite a cene, keďže vychádza z tarifnej odmeny, ktorú stanovuje zákon, resp. vyhláška. Aj keby odhliadol od faktu, že zákon č. 25/2006 Z.z. sa de facto na predmetnú zmluvu o poskytovaní právnych služieb nevzťahuje, a pripustil by, že žalovaný uzatvoril túto zmluvu o poskytovaní právnych služieb so žalobcom v rozpore so zákonom č. 25/2006 Z.z., nemalo by to za následok absolútnu neplatnosť takejto zmluvy; neplatnosti takejto zmluvy

sa možno dovolávať len v prekluzívnej lehote 1 roka odo dňa jej uzatvorenia v súlade s § 147a zákona č. 25/2006 Z.z., čo sa nestalo. Ďalej argumentoval, že právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v uznesení zo dňa 9.5.2012 sp. zn. 3M Cdo 8/2011 vychádza z diametrálne odlišných okolností ako prejedávaná vec. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že by žalobca nerokoval o odmene za poskytované právne služby; opakovane sa stretol so žalovaným za účelom riešenia otázky odmeny za právne služby, avšak k žiadnej dohode o odmene za právne služby nedošlo, pretože vyriešenie tejto otázky bolo zo strany žalovaného opakovane odkladané.

15. Podaniami zo dňa 19.7.2017 a 31.1.2018 (omylom uvedené ako 31.1.2017) žalovaný dokladal do spisu dôkazy - výzvu Okresného súdu Bratislava V z 18.11.2011 v konaní sp. zn. 41C 228/2011, Žiadosť o schválenie novej koncepcie advokátskej odmeny zo dňa 10.2.2014, ktorú žalobca adresoval Bytovému družstvu Petržalka, s.r.o. a uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k. 49C/102/2016-376 zo dňa 18.10.2017.

16. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.5.2018 (§ 378 ods. 1 CSP, § 219 ods. 3 CSP).

17. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia odmeny za poskytnutú právnu službu žalovanému v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015 o zaplatenie pohľadávky vo výške 5.3745,64 eura proti Petrovi Kissovi a spol., a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel v súlade s § 191 ods. 1 CSP k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi tarifnú odmenu za právne zastupovanie podľa § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z.

18. Podľa § 51 Občianskeho zákonníka účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu.

22. Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

20. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovaného v odvolaní, ktoré v súhrne spochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci pri nesprávnych skutkových zisteniach, odvolací súd uvádza, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žaloby o zaplatenie odmeny advokáta 478,27 eura spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 16.2.2016 do zaplatenia.

21. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dopĺňa, že plnomocenstvo je jednostranný právny úkon splnomocniteľa, ktorým prehlasuje voči tretej osobe, resp. tretím osobám (tzv. vonkajší vzťah), že splnomocnil inú osobu ako oprávnenú, t.j. za splnomocnenca, aby ho v rozsahu uvedenom v tejto plnej moci zastupoval. Plnomocenstvo zároveň osvedčuje, resp. deklaruje navonok, že medzi splnomocniteľom a splnomocnencom existuje vnútorný právny vzťah založený dohodou o zastúpení (možno tiež hovoriť o dôkaze vnútorného právneho vzťahu). Na vymedzenie rozsahu oprávnenia splnomocnenca konať za splnomocniteľa je rozhodujúci obsah plnej moci (obdobne rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/1049/2015 zo dňa 25.10.2016, uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co/29/2015 zo dňa 17.3.2016, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/164/2014 zo dňa 24.3.2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2015 sp. zn. 2M Cdo/8/2014).

22. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že plnomocenstvo vystavené žalovaným žalobcovi (č.l. 5), aj keď samo osebe nie je príkaznou zmluvou, je možno považovať za dôkaz o existencii vnútorného právneho vzťahu medzi stranami sporu, predmetom ktorého bolo oprávnenie a povinnosť žalobcu zastupovať žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015. Advokát s klientom uzatvára zmluvu, ktorá je väčšinou nazývaná ako zmluva o poskytovaní právnej pomoci, pričom uvedený zmluvný typ nie je nikde samostatne upravený a preto je považovaný za zmluvu inominátnu podľa § 51 Občianskeho zákonníka, alebo § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka; na takúto zmluvu sa uplatnia zákonné ustanovenia upravujúce typy zmlúv, ktorých podstatné náležitosti najviac zodpovedajú obsahu uvedenej nepomenovanej zmluvy. Typovo najbližšie zmluve o poskytovaní právnej pomoci je zmluva príkazná, alebo mandátna a preto sa vzťah uvedených subjektov v zásade bude podporne riadiť uvedenými zmluvnými typmi, primárne sa bude riadiť príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z.z. S poukazom na to, že podľa názoru sporových strán išlo o obchodno-právny vzťah v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka (vzťah medzi žalobcom ako podnikateľom a žalovaným ako subjektom verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb) a preto bolo na ich záväzkovo-právny vzťah treba podporne aplikovať ustanovenia upravujúce mandátnu zmluvu v § 566 a násl. Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosti zistené v konaní nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že medzi stranami išlo o právny vzťah pri zabezpečovaní verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky, ale o záležitosť týkajúcu sa správy vlastného, resp. zvereného majetku. Posúdenie tejto otázky však nemá pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žiaden význam, keďže otázka, ktorá je predmetom posúdenie v tejto veci je určená osobitným zákonom rovnako pre občianskoprávne ako aj obchodnoprávne vzťahy. Predložením plnomocenstva udeleného žalovaným žalobcovi na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015, s poukazom na to, že na uzavretie mandátnej zmluvy sa nevyžaduje písomná forma, bolo i podľa odvolacieho súdu dostatočným spôsobom preukázané, že medzi stranami sporu existoval zmluvný vzťah, vzniknutý na základe zmluvy o poskytovaní právnej pomoci.

23. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobca pre žalovaného ako svojho klienta zariaďoval za odplatu zastupovanie v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/275/2015 a žalovaný sa mu za to z podstaty veci zaviazal zaplatiť odplatu. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. totiž advokát poskytuje právne služby za odmenu; odmena je imanentnou súčasťou poskytovania právnych služieb a vzhľadom na osobu žalovaného nemožno predpokladať, že by mu táto skutočnosť nebola známa. Ustanovenie § 24 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 586/2003 Z.z. nemožno vykladať spôsobom, že k jeho aplikácii je potrebné reálne rokovanie o odmene medzi advokátom a klientom, a len ak výsledkom takéhoto rokovania nie je dohoda o odmene, tak patrí advokátovi tarifná odmena. Pokiaľ v prípade niektorých iných zmlúv je absencia dohody o konkrétnej odplate za poskytnuté plnenie spravidla sankcionovaná neplatnosťou zmluvy, v prípade zmluvy o právnej pomoci je tento následok vylúčený právnou úpravou, ktorá stanovuje nevyvrátiteľnú domnienku dohody o tarifnej odmene advokáta. Uvedené ustanovenie stanovuje právnou domnienku, ktorá logicky dopĺňa to, že imanentnou súčasťou záväzkovo-právneho vzťahu medzi advokátom a klientom je odmena advokáta; už len z gramatického znenia predmetného ustanovenia „ak nedôjde k dohode“, možno dospieť k záveru, že nemusí ísť o negatívny výsledok reálneho rokovania medzi advokátom a klientom (výsledkom ktorého je nezhoda o odmene advokáta), ale môže ísť o absenciu akéhokoľvek rokovania o odmene advokáta (v dôsledku čoho tiež nedôjde k dohode o odmene advokáta). Pretože z obsahu spisu nebolo zrejmé, že medzi stranami sporu došlo k dohode o odmene advokáta, patrila žalobcovi v zmysle § 24 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 586/2003 Z.z. odmena vo výške advokátskej tarify. Bez akejkoľvek právnej relevancie vo vzťahu k nároku žalobcu na odmenu za ním poskytnuté právne služby ostali odvolacie námietky žalovaného, ktorými poukazyval na to, že žalobca bol povinný informovať ho o cene služby v zmysle § 6 ods. 1 písm. i) a j) zákona č. 136/2010 Z.z. v spojení s § 1c zákona č. 586/2003 Z.z. Žalobca totiž správne poukázal na to, že porušenie informačnej povinnosť advokáta, ktorá je špecificky upravená v § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z., a pri porušení ktorej advokátovi neprináleží odmena, nie je aplikovateľná v prejednávanej veci, pretože žalovaný nie je spotrebiteľom (je právnickou osobou a v zmysle § 52 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. nemôže byť považovaný za spotrebiteľa). Preto aj ak by bolo preukázané, že žalobca žalovaného neinformoval o cene služby v zmysle § 6 ods. 1 písm. i) a j) zákona č. 136/2010 Z.z. v spojení s § 1c zákona č. 586/2003 Z.z., nič by to nezmenilo na tom, že žalobcovi za vykonané právne služby náleží odmena (neexistuje ekvivalent k § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. aj pre iné ako spotrebiteľské vzťahy); porušenie uvedenej povinnosti by mohlo mať vplyv na uloženie správnej sankcie, nie však na odmenu advokáta. Bez právneho významu boli aj odvolacie námietky

týkajúce sa rozporu postupu samotného žalovaného s § 6 ods. 1 písm. b) a prílohy č. 3 položka 21 zákona č. 25/2006 Z.z. (pri zadávaní zákaziek bol povinný postupovať v súlade s uvedeným zákonom); aj v tomto prípade, ak by bol preukázaný rozpor s uvedeným právnym predpisom, nemalo by to vplyv na to, že žalobcovi za ním poskytnuté právne služby žalovanému ako klientovi patrí odmena. Žalobca dôvodne poznamenal, že určenia neplatnosti právnych úkonov v zmysle § 147a zákona č. 25/2006 Z.z. sa bolo možné dovolávať len v prekluzívnej lehote 1 roka odo dňa ich uzatvorenia, čo v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v konaní pred odvolacím súdom preukázané nebolo (nebolo preukázané, že zmluva, ktorá bola podkladom právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným by bola neplatná).

24. Poukaz žalovaného na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.5.2014 sp. zn. 3M Cdo 8/2011, podľa ktorého ani v konaní o zaplatenie odmeny advokátovi za právnu pomoc poskytnutú klientovi, v ktorom prípadne prichádza do úvahy uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky v zmysle § 2 ods. 2 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z.z nemôže byť vecou žalobcu (advokáta) iba samotné preukázanie poskytnutia právnej pomoci a nezaplatenia odmeny za poskytnutú právnu pomoc s tým, že všetky ostatné rozhodujúce skutkové okolnosti musí tvrdiť a preukazovať žalovaný (klient), nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec. V konaní, o ktorom rozhodoval najvyšší súd bol spor o tom, či bola dohodnutá zmluvná odmena alebo sa má pre nedohodu o odmene uplatniť fikcia o dohode na tarifnej odmene. V prejednávanej veci však nebolo sporné, že medzi stranami dohoda o odmene uzavretá nebola.

25. Keďže žalovaný v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku; ďalšie odvolacie námietky žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Listinami predloženými žalovaným súdu podaniami zo dňa 19.7.2017 a 31.1.2018 sa odvolací súd nezaoberal, pretože jednak tieto podania neobsahovali návrh na doplnenie dokazovania týmito listinami, ako aj preto, že (s výnimkou uznesenia Okresného súdu Bratislava V č.k. 49C/102/2016-376 zo dňa 18.10.2017, ktoré však s prejednávanou vecou nesúvisí), išlo o neprípustné novoty v odvolacom konaní, keďže žalovaný ich mohol predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) a contrario CSP).

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).